

החבורה הראשונה קיים, מתמעטים והולכים, **ובלבד שלא ישאירו את הפסח** זמן מועט **כמות שהוא** [לבדו] בלי בעלים כלל.

ובמשנה מבואר שיוסף ושמעון שוחטין את הפסח שהיה מתחילה של ראובן, והרי זה שלא כדברי רבי יהודה. שהרי לרבי יהודה צריך שיהא אחד מבני החבורה הראשונה קיים, ויוסף ושמעון אינם מבני החבורה הראשונה.

אמר רבי יוחנן: אפילו תימא אפילו אם תאמר שמשנתנו כדעת רבי יהודה ניחא.

שהרי כיון דאמר רבי יהודה [לעיל צא]. **אין שוחטין את הפסח על היחיד**, אם כן מעיקרא כאשר ראובן קנה פסח לבדו, הרי לא היה יכול לשחוט אותו אלא אם יצטרף אליו עוד אדם, ולכן, על דעת לאמנויי אחרנא בהריה קאי להמנות אדם אחר איתו, הקרבן עומד.

וכיון שהקרבן עומד על דעת להמנות עליו אדם אחר איתו, הרי כאשר בא ראובן ומינה עמו את שמעון אחיו, כאחד מבני חבורה שבשעת הלקיחה דמי [דומה].

אמר רב אשי ראה לדברי רבי יוחנן:

מתניתין נמי דייקא יש לדייק ממשנתנו שהיא סוברת כרבי יהודה. **דקתני: וכן חמשה חבורות של חמשה בני אדם בכל חבורה**, שנתערבו פסחיהם, כל חבורה נפרדת. [כל אחד מבני החבורה הולך לחבורה אחרת]. ובכל חבורה יש חמשה אנשים שכל אחד מהם בא מחבורה אחרת.

ומשמע מהמשנה **חמשה אין**, אם היו חמשה בכל חבורה, יש להם תקנה, אבל של חמשה וארבעה אם היו 4 חבורות של חמשה, וחבורה אחת של ארבעה, לא! אין להם תקנה!

ולמה אין להם תקנה? הרי יכולים להביא אחד מן השוק ולצרף לחבורה של הארבעה, והרי זה כתבורה של חמשה!

לאו וכי לא זה הטעם: **משום דלא פייש חד מבני חבורה גביה**. משום שלא נשאר אחד מבני החבורה הראשונה באחד מן הפסחים. [שהרי האדם שהביאו מן השוק אינו מבני החבורה הראשונה],

ואם נאמר שהמשנה כרבי יוסי קשה, מה איכפת לי שלא נשאר אחד מבני החבורה הראשונה קיים? הרי לדעת רבי יוסי מספיק שיש בעלים כל שהוא לפסח!

אלא בעל כרחך משנתינו כרבי יהודה, ודוקא בשנים שנתערבו פסחיהם, יש להם תקנה על ידי אדם מן השוק, כי אין שוחטין את הפסח על היחיד והפסח עומד מעיקרו על דעת להמנות עליו אדם נוסף, והרי זה כאילו היה מגוי מתחילתו על הפסח בשעת לקיחה,

אבל בחבורה של ארבעה בני אדם, אין להם תקנה על ידי אדם מן השוק, כי הפסח היה כשר מתחילתו בלא אדם נוסף. ואי אפשר להמנותו לבדו על פסח אחד בלא הבעלים הראשונים.

ומסקינן: **שמע מינה** שאכן משנתנו כרבי יהודה.

הדרן עלך מי שהיה טמא

וסליקא לה פסח שני.